

Тежак је то посао, касирка у дисконту,
али ти си весела, шалиш се са свима,
тако брзо сабираш цене,
кроз главу ти пролазе стотине бројева,
и шалиш се, потом узимаш ствари
и стављаш их у кесе, радиш ствари
које би могла и да не радиш, суморно је
ту где радиш, али ти не мариш,
једноставна си, можда неука,
девојка са села
чак ни лепа, сићушна,
али од тебе учим и не знаш колико.

Хтео бих само да опишем
оно што видим, не друго
не желим да изумевам
волим да ходам
и волим да гледам
хоћу да гледам ово мирно и стрпљиво
дрвеће, с лепим лишћем,
што живи тихо и удише ваздух
поред мене, док сам ја овде
оно је тамо, док га ја гледам
оно ме слуша, и пази на мене
као што ја пазим на њега,
хоћу да се пружим, и да спавам
док оно стоји, и гледа ме
или мисли на своје ствари
дешавају му се ствари које ја не знам
и хтело би да ми их каже, и говори ми, чак
или и оно спава
не пружајући се, стојећи, спава
једно поред другог, стојећи просто поред.

Смоква на тврђави
живи на одређено време
јер ће је сигурно посећи
кад почне рестаурација.
Па ипак, мирна је под сунчевим светлом,
простире свој широки плашт
нескладан, који не хаје за естетику,
баш је брига што је тако високо
не пати од вртоглавице
пушта да је милују
светло и топли лахори
осећа маглу, осећа птице
што ђаскају у њеним гранама.

Кад би људи увек имали шта да раде
било би боље
јер би имали мање времена
за патњу,
кад би било пуно дружења
празника и песама, обичаја
пуно природе, а не оних скаредних дискотека,
оних одвратних градова,
пуно веровања, више музике,
више девојчица што плешу лупкајући ногама
или певајући на чамцима што силазе низ реку,
пуно ходања шумама, пуно учења и љубави,
а не оне телевизије бордела, с лицима убица,
пуно уметности, пуно уљудности и племенитости,
добрих манира, образовања, учења,
мање интелектуалаца незналица,
оних виповаца, с оним свињским фацама
што се ваљају у својим говнима,
више скромности, много више скромности, и поштовања,
кад би било више тишине, више празника
више заједничког рада, спокојства,
задовољства у заједничком раду, уз песму.

Дошла си ми као птичица
на руку,
стајао сам потпуно миран, непомичан
зато си и дошла
ни трепнуо нисам,
кљуцкала си мало,
осврнула се око себе,
осетио сам твоје меке ножице
на прстима,
могао сам да те узмем
у своје руке, могао сам да те стиснем
али остао сам непомичан
гледао сам те и нисам дисао
толико сам био затечен
твојом лепотом.

Нека ме ваздух огреје, нека ме сунце пољуби,
оне чиопе што су ме готово дотицале
у дугим заокретима, наглим, оштрим
немој да уклањаш, нека их, нека кућа
уоколо, и ово вече што долази
немој да прекидаш, погледај како природно
протиче и где ступа,
никада не греши, и како се мењају боје
с невиђеном сложеношћу
какву нема ниједна машина.
Увек ћемо бити зачуђени тим нежним бојама,
братски блиски и увек тронути
овим растом црнила у јасној светлости
као кад се приближава сенка,
и скоро нас додирне.

Благо небескоплаво небо
осликано нежним азуром
и ви зелене планине и ви
долине и шуме, облаци
што тамо, према хоризонту
пловите лагани, и ти блиско сунце
на заласку што шириш ово златно
светло у ваздуху, и сваку ствар чиниш млаком
својом топлотом, и ти ваздуше што
покрећеш моју косу и струјиш над мојим
образима и странице пркосно окрећеш
бележнице у којој пишем...
ви сте заједно, као да се рукујете
задовољни што се сте спојени,
што сте једно другоме
неопходни, што сте заједно
ово чудо које гледам.

Предео са терасе
моје куће увек је исти
и увек другачији,
да живим у другом простору или времену
био би другачији
и уједно исти
пошто сам ја сада овде
а све што је овде, овде је,
то је као да је све
како треба да буде
и не може бити другачије,
свако је на свом месту
и не може да промени ништа,
пушта време да протиче у њему
и отвара му се бескрај.

У другим звездама (у милијардама галаксија које нас окружују) иста је материја као на земљи, дакле исти живот, друге су врсте, али у извесним сличним случајевима, у извесним вероватно истим случајевима, кад се оне прилагоде средини, од случаја до случаја, живот покушава да направи нешто, – шта? рећи ћете, ја мислим: корак уназад, минималан корак, али који захтева милијарде година и невероватан напор интелигенције, да би се вратио миру, једном заједништву, ведрини коју је материја изгубила.

– Овчице драге, никада се не уморите једући свакога дана једну те исту траву?
– Јеси ли шенуо? Знаш ли ти уопште колико се разликују траве међу собом? Знаш ли ти колико их има врста? Ти видиш траву и изгледа ти све исто. Замисли, рецимо, трпезу с најразноврснијим јелима; ето, то ти је пашњак.
– Да, али ја видим да једете све што је пред вама.
– Не видиш добро. Неке ствари једемо, неке не, зависно до тога да ли нам годе или не. Ја, на пример, данима једем готово само детелину, за остало не марим. Сем тога, иста трава понекад има један укус, понекад други. Зависи од земље, од воде, од изложености, итд. Ми те ствари осећамо. Не знам да ли и ви.
– Ок, у реду. За вас је једење ствар увек другачија и нова. Али једете стално! Је л' то једино што радите?
– Јеси ли шенуо? Ми волимо да живимо заједно, наш се живот заснива на повезаности. Теби се чини да имамо само главу погнуту за једење, али заправо ми размењујемо сензације, осећања, много комуницирамо међу собом. Сестринске мисли, иако се понекад

помало свађамо. И потом, видиш ли
јагањце како се играју на сунцу?
Мислиш ли да их не гледамо? Мислиш ли
да нам, док пасемо траву, срце
није пуно радости кад их видимо
како скачу и шале се, кад осетимо у себи
како су то новорођени, они који увећавају
нашу заједницу, који су наша будућност?
Мислиш ли да се не смејемо
кад видимо како се боре међу собом
и како се јуре, мислиш ли да нам није жао
кад видимо како се досађују, или уморни
и забринути лутају пашњаком
у потрази за мајком?

Ако смо тако бројни
то значи да нема смрти
јер не можемо умрети тако бројни,
ако су галаксије тако бројне
ако између живих и неживих и нема
неке разлике, и ако је свуда нешто живо
као што је свуда водоник
и ако се пластика коју смо изумели
на неки начин налази у природи,
ако оно што радимо није нешто вештачко
него је подражавање природе,
природа сама јер смо ми природа,
њен део, од ње потакнути
да стварамо вештачка бића
по њеном налогу,
онда смрт има мало тога да каже
и уједно страшно пуно, нешто је што нам припада
и није нам страна
нешто је што нас повезује, и спаја,
нешто лепо, што нас сада плаши
али када буде дошла биће велико искуство
веће од рођења, веће од љубави
и биће нам драго да је доживимо скупа.

Упијам сунце као дрвеће
у свом малом простору, на тераси,
упијам своју порцију сунца
малу али за мене безмерну,
неупоредиву ни са једном ствари,
и са сунцем упијам овај благи ваздух
удишем га целог
и не остављам ништа.
Упијам твоје пољупце, небо
и не одбацујем ниједан.
И ђаскање птица
драго ми је, и гласови,
далеки, људи.

Живот дрвећа

– Које срање бити стално овде
целог живота! Ја то не бих могао!
Увек исти поглед увек исти предео
а не можете да одете и упознате свет!
– Знаш шта, ја имам своју теорију:
дрво не види предео, јер нема очи
оно осећа ваздух око себе
у који је уроњено као у воду
и тај ваздух није никада исти, него се свакога трена
мења, више је топао или хладан
без светла или са светлом, влажан или сув
те бесконачан број варијација осећа
дрво и ја верујем да му дани
никада нису исти.
Због чега мислим да се оно мање
досађује од нас животиња које се стално патимо,
стално јурећи тамо-амо, никада задовољне
и никада нам није довољно то што имамо
јер мислимо да ћемо, лутајући, пронаћи још нешто.
– Не, ја мислим да се и дрвеће досађује,
то јест да постоје они мудраци који прихватају
своју судбину и достижу одређени степен
среће, и други који се, било да се смртно досађују
или не прихватају своју принудну непомичност,
налазе у стању вечите тескобе.
– Наравно, не желим да кажем да је све дрвеће исто
јер је сигурно свако дрво различито, као што смо ми различите,
али мислим да је велика предност када не можете да се крећете
и не морате да тражите и не морате да бежите
и не морате да мислите: „Шта ћу радити вечерас?“

и не морате да једете и не морате да убијате
него само да узимате оно што долази с неба
и из земље, само оно што пада,
ваздух, светло, воду и соли у њој растворене,
бивајући усидрени у земљи
стискајући је и грлећи својим корењем.

– Монте Сорате, вече је
ето, отишао је још један дан,
сада птице певају, и румени ваздух те окружује.
Колико си видео дана,
колико оваквих румених вечери!
Наше време је тако кратко
док је твоје тако дуго, није ти досадно
да будеш све време стално ту?
– Знаш шта, ти резонујеш у данима,
ја, међутим, у вековима
а векови нису сви исти,
у некима је било хладно, у некима топло,
неколико миленијума био сам под ледом,
у једнима су вулкани избацивали лаву,
у другима сам био још увек острво
и знаш ли да сам потом стизао
све до Сант'Анђело Романа?
Да једно време није било ни Тибра
у мом подножју?
– Је л' ти смета онај војни пут
који су ти усекли по страни
и онај тунел где су нацисти држали
војна средства и муницију?
– Да, била је то рана,
остао је ожиљак,
кад би обрасла јужна страна
можда би био мање видљив;
што се тиче тунела, не брини се,
знаш ли колико пећина имам испод себе?
Не знаш. Пода мном је практично све празно,

какав Фразаси! Надам се само да се нећу урушити пре или касније у самога себе.

– Ма ћути о томе, јер ће почети да их траже и постаћеш туристичка атракција као Фразаси и Кастелана ди Пуља.

Него, реци ми, смета ли ти сама варошица?

– Не, Сант’Оресте је супер, одржава ме и лепо управља природним резерватом.

Знаш ли да су у једном старом каменолому отворили позориште?

– Наравно да знам. Је л’ ти жао што више нема вукова?

– Ух, знаш ли да су ме, да би побили вукове и разбојнике, пре два века, опколили и спалили?

– Да, знам. Сигурно си видео силне звери, лавове, тигрове, слонове, видео си и толике пустињаке и свеце, толике вештице и разбојнике.

– Да, видео сам свашта, и као што видиш није ми било досадно. Али хоћу да те питам ово:

Зашто се, како старим, све више смањујем?

– Јер свакога дана изгубиш по нешто, ваздух, вода, троше те свакога дана и твоја стена постаје све порознија.

Слушај шта ти кажем:

кад будемо открили твоје чудесне пећине са сталактитима и сталагмитима високе десетине метара подупрећемо те и ојачати заувек да се не срушиш.

Геологија већ открива силне ствари и ускоро ћемо сазнати читаву твоју историју, силне ствари које су ти се десиле и чије разлоге не познајеш

а у будућим вековима имаћемо толико енергије да ћемо моћи, ако не да ограничимо, оно да спречимо твоје старење па ако су све планине минулих времена с временом постале равнице, ти нећеш нестати, остаћеш заувек такав какав си.

– Хвала ти на томе што ми говориш,

само хоћу да ти кажем нешто:

то што се смањујем свакога дана и не смета ми, то је енергија коју трошим, то је мој живот, пре бих да постанем равница као све друге планине него да останем заувек исти као под стакленим звоном.

Онда би ми стварно било досадно!

Реци људима, ако можеш, да ме пуне да живим на миру, да ме ваздух милује, да ме киша купа, да биљке и животиње живе слободно и слободно умру скупа с мојим каменом.